

vit stundir at prátta, spæla kort, lurta eftir tónleiki, hyggja sjónvarp og so sjálfandi eisini at taka

Rannvá Hansen, 23 ár, Tórshavn

stokkarnar fram. Nú jólini nærkast, eru jólagávarnar eisini í huganum, hóast vit liggja í opnum havi, so vit hava nóg mikið at stytta okkum stundir við.

Eitt arbeiðspláss sum onnur

— Tit eru fimm konufólk

saman við 72 monnum. Eru tit kynsliga fyrri størri agangi, enn tit t.d. annars høvdu verið á eins stórum arbeiðsplási á landi?

— Um talan er um slíkt, so haldi eg, at munurin millum kynini er minni umborð. Vit skulu kanska tosa um, at vinarbóndini eru sterkari her, tí vit vita, at vit skulu vera saman í longri tíðarskeið.

— Tá vit t.d. fara at skaffa, so hugsi eg ikki um, hvørt eg sessist undir liðini á einum mannfolki, heldur enn at leita mær pláss millum konufólk. Lívið umborð er ógvuliga nær tengt at, hvussu ein er móti øðrum. — Tú sigur ikki alt, sum tú hugsar, argar ikki úttan í skemti o.s.fr. — Um onkur ikki kennir seg væl, so hevur hann ella hon ongastaðni at fara við sinum trupulleikum.

Ti er tað so umráðandi at vit hava gott samband hvør við annan.

— Tað er júst hesin koll-

ektivu livihátturin, sum er so hugtakandi umborð, heldur ein. Ikki hvørt tað er kall- ella kvennkyn, tú hevur um teg í arbeiðnum.

Ongar ábreiðslur hoyrt

— Hvat siga t.d. konurnar hjá monnunum, sum eru eftir í landi?

— Vit hava ongara ábreiðslur fingið, ella hoyrt tað nevnt, sum ein trupulleika, at konufólk eru um-

Hervor Durhuus, 46 ár, Vestmanna

borð. Tað er heldur ikki meira «vandi» á ferð, enn so nógva aðrastaðni, um tú hugsar um tað kensluliga.

Henda dagin fylgdi ein ungur drongur gentu síni umborð, sum er við Olaf í Garðastovu. Vit spurdu hann, hvussu tað kendist, at gentan fór til skips við 72 mannfolki?

— Eg hugsi ikki um tað sum eitt vandamál okkara millum. Hon hevur valt sjövegin. Burtursæð frá, at eg fari at leingjast eftir henni, so eri eg eins tryggur við hetta, sum so mangt annað, okkara millum.

— Eg kundi hugsað mær at farið við, og møguliga fara vit bæði at royna sjóliv við sum arbeiðsøki.

— Leingjast tit heim?

— Nei, vit hugsar ikki um tað, meðan vit eru úti, men tá vit nærkast landi, er frein stór at sleppa heim.

Kanska onkur kundi hugsað sær at verið heima — eitt nú tá Útvarpið lýsir til dans o.a. í vikuskifti-

Lillia Viká, 17 ár, Gotu

inum, men tað er bert eitt bil, so er tað burtur aftur, sigur onnur.

— Tá tú trivist, so leingist tú ikki, tí tú veitst, at tað ikki ber til. Tað er bert gott, tá vit koma heim aftur.

Tosa ikki um tað

— Hvat tosa tit um?

— Sjálfandi tá nógv er at gera, so eru ikki stundir til nógv, men um fiskiskapurin er lítill, so tosa vit um tað.

Annars verður lítið tosað um familjuna ella um ein leingist. Ivaleyst er tað fremst í huganum — tað har heima, men tað

Eyðfríð Ljósstein fer her umborð á Olaf í Garðastovu. Hon hevur verið við áður.

verður ikki sagt.

— Hvussu leingi verða tit burtur?

— Vit hava útgerð til triggjar mánaðir, men óvist er, hvussu leingi vit verða burtur. Hesin túrin hevur í veruleikanum vart síðan fyrri ólavsøku vit hava bert verið inni eftir vmsari útgerð.

Eyðfríð Ljósstein, 21 ár, Klaksvík

— Um alt gongur væl, kunnu vit vænta at vera heima á jólinum, siga tær fimm, og fara skundisliga at fyrirreika seg til ferðina.

Vit ynskja teimum goða ferð og kenna, at tær nú eru ótolnar.

— Nær fara vit, er seinasti setningurin, vit hoyrdu.

Tað er ikki óvanligt fyrri Tove Simonsen at nýta klæðsökk í staðin fyrri kuffert. Hon er júst afturkomin av skúlaskipinum Georg Stage, har hon hevur verið við í fimm mánaðar. Tove ætlar sær sjövegin.